

Öykülerinizden ...

Einstein'ın bir sözü var: “Düş gücüne sahip olmak, bilgi sahibi olmaktan daha önemlidir.” Bilgi sahibi olmanın bize sağlayacakları elbette tartışılmaz; ancak düş gücünü kullanamayan kişilerin de yeni eserler üretmesi biraz güç. Peki, bu düş gücü nasıl geliştirilebilir? İnsanlar düş gücünü kullanabilmeyi en kolay çocukken öğrenirler. Düş gücünü, dolayısıyla yaratıcılığı geliştiren yöntemlerden yararlanılarak eğitilen çocuklar ileride en basit sorunları çözerken bile bu becerilerini kullanabilirler.

Bilim Çocuk dergisi olarak biz de sizin, yaratıcı, sorun çözen, düş gücü geniş bireyler olarak yaşama atılmanızı istiyoruz. Bu amaçla size yaratıcılığınızı geliştirmeye yönelik etkinlikler sunuyoruz ve bunu sürdüreceğiz. Bu etkinlikleri size sunarak, birbirinizle yarışmanızı sağlamayı planlamıyoruz; isteğimiz gelişiminize katkıda bulunmak; daha doğrusu kendi kendinizle yarışmanızı (!) sağlamak. Amacımız, yaratmanıza, üretmenize olanak sağlayacak malzemeler verebilmek ve kendi kendinizi geliştirmenize yardımcı olmak. Uzun sözün kısası, bu bir yarışma değil; yalnızca kendi kendinize eğlenceli denemeler yapmanız için güzel bir olanak.

Ocak sayımızda yayımladığımız fotoğraf için birbirinden güzel öyküler gönderdiniz. Her bir öykü bir renk oldu bizim için. Çünkü, her birinde farklı bir mesaj, her birinde ayrı bir tat vardı. Bunların arasından bir seçim yapmak çok zor oldu. Gönlümüzden geçen hepsini birden yayımlayabilmekti; ancak bunu yapmamız çok zor olacağından, içlerinden birini seçtik. Umarız, sizler de Hasan Ali Yücel İlköğretim Okulu 6-C sınıfından arkadaşınız Martı Esin Şemin'in öyküsünü beğenirsiniz.

Çocukların yaratıcılığı gerçekten de sınır tanımıyor. Bu etkinlik sayesinde öykü yazmaktan çok hoşlandığınızı da öğrendik. Yaratıcılığınızı öykü dışındaki alanlarda da kullanabileceğiniz bir etkinlik de önerdik. Ancak, Şubat sayımızda verdiğimiz "Siz Olsaydınız Ne Yapardınız?" etkinliğine ilişkin çok az yanıt geldi. Çok değil, az

bir zamanınız kaldı; ama yine de bu önerimize yanıt verebilirsiniz. Kuş göçü planlarınızı çok kısa süre içinde bekliyoruz. Mart sayımızda verdiğimiz fotoğraf için de öykülerinizi hızla göndermeye başladınız. Onların da hepsi birbirinden güzel. Bu etkinliklere katılımınızın yüksek olması bizi çok mutlu ediyor.

Sonsuz Dostluk

Sakin akan nehrin kıyısında yaşayan Mangazeynştayn kabilesinin en genç üyelerinden biriydi. Anibu, dört kardeşi, annesi ve babasıyla mutlu bir çocuktu. Anibu'nun ailesinin tek geçim kaynağı, nehrin sert taşlarından yaptıkları hayvan heykelcikleriydi. Yaptıkları heykelleri satmak için haftada iki kez Kinşasa pazarına giderlerdi. Anibu, taş toplamak için gittiği nehrin kıyısındaki büyük, siyah kayaya oturup su içmeye gelen atları, geyikleri, filleri izlerdi. Yaptıkları heykelciklerden tanıdığı; ama şimdiye kadar görmediği zürafayı çok merak ederdi. O nehrin kıyısında şimdiye kadar görmediği tek hayvandı zürafa.

Bir gün annesi Anibu'yu taş toplamaya gönderdi. Nehre geldiğini suyun sesinden anlardı. Kayaya geldi. Eğlence olsun diye, elindeki sopayla balıkları dürtüklemeye başladı. Bu arada arkada büyük bir gölge belirdi. O kadar korkmuştu ki birkaç kez yutkundu. Sonra gölgeye bir yenisi daha eklendi. İkinci gölge daha küçüktü. İçinden bir güç geldi ve arkasına döndü. Bu, görmeyi istediği hayvandı. Bu hayvan uzun boylu, siyah benekli, zarif bir yaratıktı.

Büyük zürafa Anibu'nun karşısında su içiyordu. Yavrusu da Anibu'ya başını sallayarak bakıyordu. Anibu ise hiç kıpırdamadan zürafaları izliyordu. Bu tatlı yaratıklara artık gözü alıştı ve bir süre onları izledi. Başını Güneş'e doğru çevirdi. Artık akşam olmak üzereydi. Fakat hiç taş toplamamıştı. El yordamıyla birkaç taş alarak eve döndü.

Dönüş yolunda küçük zürafaya isim bulmuştu bile: Züfi... Annesi topladığı taşları çok güzel buldu; oğluna teşekkür etti. Anibu, yaşadığı günün rahatlığıyla deliksiz bir uyku çekti. Rüyasında ise Züfi'ye binmiş, tüm dünyayı geziyordu.

Sabah taş toplama sırası Ağabeyi Kofi'deydi. Kofi çok mırın kırın edince, Anibu gönüllü olarak gidebileceğini söyledi. Çünkü, Züfi'yi ve annesini görmek istiyordu. O her zamanki gibi çok mutluydu. Heyecanla renk renk taşlar topladı. Siyah kayaya oturduğunda, zürafalar gelmişti. Korkusunu yenip Züfi'ye yavaşça parmaklarının ucuyla dokundu. Züfi başını salladı; sanki "evet, dost olabiliriz" diyordu. Artık her gün o dev kayada buluşuyorlardı. Birbirlerine masal anlatıyor, zıplıyor, koşuyor ve hatta gülüyorlardı.

Anibu, yine gönüllü olarak taş toplamaya gittiği nehrin kıyısındaki büyük, siyah kayada elindeki sopayla balıklarla oynarken bir yandan da Züfi'yle annesinin yolunu gözlüyordu. Önüne, sağına, soluna baktı, belki şakadır diye; ama yok, yok, yok!!! Güneşin batmasına yakın, yorgun argın evine dönerken, alışıksız bir sesle irkildi. Bu, yanından geçen bir kamyonun sesiydi. Ardından sanki rüya gibi bir şey oldu. Züfi ve annesi kamyonun içindeydi... Onlar hayvanat bahçesine götürülüyordu.

Günlerce ağladı. Züfi ve annesinin yaşlı gözlerle bakışını unutamıyordu. Sonunda karar verdi. Züfi ve annesini o dev kayaya kazımaya başladı. Aylarca süren çabadan sonra bitirdi. Taş toplamaya gittiği zaman kayanın başında Züfi ve annesini izlerdi. O hâlâ mutlu bir çocuktu.

Martı Esin Şemin

Hasan Ali Yücel İlköğretim Okulu/6-C/Eryaman/Ankara